

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1796/2024
20.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данка Живановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3758/23 од 09.02.2024. године, у седници одржаној 20.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3758/23 од 09.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3758/23 од 09.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2547/18 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу повреде на раду исплати на име претрпљеног страха 50.000,00 динара и на име претрпљених физичких болова 70.000,00 динара све са законском затезном каматом од 22.03.2023. године као дана доношења пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у преосталом делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету на име претрпљеног страха преко досуђених 50.000,00 динара до тражених 110.000,00 динара, за износ од још 60.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова преко досуђених 70.000,00 динара до тражених 140.000,00 динара, за износ од још 70.000,00 динара све са законском затезном каматом од 22.03.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 168.200,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3758/23 од 09.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је захтев тужиоца према туженом као послодавцу за накнаду нематеријалне штете проузроковане повредом на раду, а нижестепеним одлукама је одлучено делимичним усвајањем тужбеног захтева. По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана ради уједначавања судске праксе нити новог тумачења права. Образложења нижестепених одлука о делимичном усвајању тужбеног захтева, не одступају од постојеће судског праксе и владајућих правних схватања у тумачењу и примени материјалног права – Закона о облигационим односима, као релевантног за пресуђење ове правне ствари. Спорно правно питање, на које ревизија указује, питање постојања услова за ослобођење одговорности туженог као послодавца, разрешено нижестепеним пресудама, везано је за конкретно чињенично стање, па стога и позивање ревизије на одлуке ревизијског и нижестепеног суда којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и доказ о различитом поступању суда у истој правној ствари.

Из наведених разлога, применом чланова 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 06.08.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 120.000,00 динара.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела, не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**